

Arrest

nr. 279 186 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, M. S., zijnde de partner van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielfrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, E. D., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Shtoj i Ri, Shkodër, en bent u Albanees staatsburger. In 2004 ontstonden er ruzies tussen uw familie en de familie Sh. (...) omwille

van de relatie van uw neef A. D. (...) met I. Sh. (...). In 2008 escaleerde het conflict en werd H. Sh. (...), de vader van I. (...), vermoord door A.'s (...) broer, uw neef B. D. (...). Hij werd opgepakt en belandde in de gevangenis, waar hij tot op heden nog steeds zit. Is. Sh. (...) en Iz. Sh. (...) maakten na de moord openbaar dat de familie Sh. (...) en de familie D. (...) in een bloedwraak verwickeld zaten. Enkele dagen na de moord op H. (...) werd er iemand naar jullie huis gestuurd om te zeggen dat jullie sindsdien opgesloten moesten zitten. Jullie contacteerden meteen tevergeefs de verzoeningscommissie. De politie contacteerden jullie niet: die kunnen in gevallen van bloedwraak immers niets betekenen. Uw familie begon zich op te sluiten – jammer genoeg stond jullie huis bijna recht tegenover het huis van familie Sh. (...) – en leefde in een constante vrees. Uw neven werden op een bepaald moment in het midden van de stad beschoten door Iz. Sh. (...). Eén van hen werd door twee kogels getroffen, maar ze overleefden de schietpartij. Op 31 december 2010 werd uw neef A. D. (...) vermoord door de minderjarige Is. Sh. (...), de zoon van H. Sh. (...). U heeft geen idee welke straf hij kreeg en waar hij zich bevindt. Ook al wou uw familie het hierbij laten, de familie Sh. (...) dacht daar anders over en maakte kenbaar dat ze niet zouden stoppen. Deze boodschap werd onder meer telefonisch aan uw vader gegeven en ook mensen riepen jullie deze boodschap vanuit auto's toe. Aangezien uw neven Er. (...) en Bl. (...) zich schuilhielden, uw neef B. (...) in de gevangenis zit en uw oom Ag. (...) in Italië woont, liepen vooral uw vader en diens kinderen, onder wie u, gevaar. Jullie werden verschillende keren per jaar bedreigd. Uw vader en broer durfden niet buiten te komen. U en uw moeder waren de enigen die het huis effectief nog verlieten. U maakte uw school af en ging werken in een kledingfabriek en later in een callcenter. In september of oktober 2013 reed één van de zonen van H. (...) uw zus aan. Zij had verwondingen en moest naar het ziekenhuis gaan. De dader gaf aan het niet zo bedoeld te hebben maar jullie geloofden niet in dit toeval en stapten naar de politie van Shkodër om aangifte te doen. De politie deed niets. U wees er in dit verband op dat de familie Sh. (...) beschouwd werd als een gevaarlijke familie met veel banden en connecties met de politie. Korte tijd later kwam er een onbekende persoon aan uw deur de boodschap geven dat jullie een grote fout hadden gemaakt door aangifte te doen en dat de zaken nu alleen maar erger zouden worden. Jullie, en dan voornamelijk uw vader, kregen sindsdien ook veel dreig telefoons vanwege de Sh.'s (...). Jullie probeerden nog twee à drie keer een oplossing te zoeken via de verzoeningscommissie, maar zij konden niets regelen. U voelde dat u als vrouw ook persoonlijk gevaar liep, onder meer omdat de Sh.'s (...) u het recht ontnamen om anderen te zien en te ontmoeten: geen enkele man kon en durfde u te benaderen, omdat deze dan via via de boodschap van de familie Sh. (...) kreeg om te stoppen met u te frequenteren, want anders zou hij ook problemen kunnen krijgen. In augustus 2020 slaagde u er toch in om M. S. (...) (O.V. (...)) te leren kennen. Jullie verloofden zich. M. (...) kreeg echter meteen problemen. Drie keer werd zijn wagen beschadigd waarna hij telkens de politie verwittigde. De politie stelde de schade vast maar deed verder niets. Na deze problemen zag u zich genoodzaakt om in januari 2021 in te trekken bij uw verloofde te Shkodër. Ergens in februari of maart 2021 was u met uw partner koffie aan het drinken in het centrum van Shkodër toen jullie benaderd werden door een man in een wagen. Hij zei dat hij jullie niet meer in Shtoj wou zien en tikte met zijn wapen tegen het raam. Uw partner bracht u na het incident meteen naar huis en ging diezelfde dag samen met zijn vader een aangifte doen bij de politie. De politie deed opnieuw haar werk niet. Uw partner en zijn vader gingen vervolgens naar de verzoeningscommissie maar de familie gaf de boodschap jullie te willen vernietigen. Uw partner ontving ook dreig telefoons en berichten. Ergens in april 2021 ontving u een papieren dreigbrief van de familie Sh. (...) waarin stond dat er voor jullie geen redding is. In mei 2021 raadpleegde uw vader en de vader van uw verloofde de verzoeningscommissie om het conflict op te lossen. Ook dit was vergeefse moeite. De maat was vol en in juni 2021 verliet u samen met uw partner Albanië en reisde u met een bus naar Italië. U verbleef een tijdje bij een vriendin en trok vervolgens verder naar België waar u op 29 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kan niet terugkeren naar Albanië omdat u vreest vermoord te worden in het kader van de bloedvete met de familie Sh. (...). Tot september 2021 woonden uw broer en uw zus nog in Shtoj i Ri, maar nadien verlieten ook zij Albanië. Uw zus trok naar uw oom in Italië en uw broer ging naar Duitsland.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uitgereikt op 6 juni 2018; een door een notaris geauthentificeerd attest van de verzoeningscommissie d.d. 26 juni 2021 waarin staat dat u zich in een bloedwraak bevindt met de familie Sh. (...) sinds 31 december 2010 en dat uw vriend M. (...) en zijn familie nu ook betrokken zijn in de problemen; een krantenartikel d.d. 4 januari 2011 over het conflict tussen de familie Sh. (...) en de familie D. (...) dat begon in 2006 omdat A. D. (...) een niet door de Sh.'s (...) geaccepteerde relatie had met de vijftienjarige dochter van H. Sh. (...), met twee moorden en een door Iz. Sh. (...) gepleegde aanslag op een neef van u tot gevolg; een krantenartikel d.d. 14 september 2009 over B. D. (...) die werd opgepakt voor de moord op H. Sh. (...); een krantenartikel d.d. 1 januari 2011 dat bericht over de moord op A. D. (...) en over Is. Sh. (...) als mogelijke verdachte; een ongedateerd krantenartikel dat stelt dat Is. Sh. (...) werd aangehouden voor de moord op A. D. (...) en hij wraak wou nemen voor de

moord op zijn vader; en een certificaat d.d. 22 juli 2021 van het parket van de rechtbank van eerste aanleg in Shkodër dat stelt dat Is. Sh. (...) A. D. (...) heeft vermoord. Na uw onderhoud stuurde u nog een bewijs door dat uw vader sinds 1 juli 2017 pensioengerechtigd is.

B. Motivering

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U haalde aan in een bloedvete verwickeld te zijn met de familie Sh. (...) en dat nu ook uw verloofde betrokken is in deze zaak. Dit toonden jullie echter niet aan.

Dit blijkt immers allereerst uit jullie houding. Daar waar uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde attest van de verzoeningscommissie blijkt dat de tegenpartij al jaren geleden duidelijk had gemaakt dat ze heel uw stam – ook vrouwen en kinderen en dus ook u liep altijd gevaar – wensten te vernietigen, daar waar in 2013 expliciet werd duidelijk gemaakt dat jullie een slechte zet hadden gedaan door naar aanleiding van het ongeval van uw zus die werd omvergereden bij de politie klacht in te dienen en dat de zaken vanaf dan erger zouden worden en daar waar u stelde dat jullie veel telefonische oproepen vanwege de familie Sh. (...) ontvingen met dreigementen (CGVS, p. 11-12; p. 15-18; attest verzoeningscommissie d.d. 26 juni 2021), blijkt uit uw verklaringen en uit de inhoud van uw paspoort dat u van december 2018 tot januari 2019 naar Italië en in april 2019 via Griekenland naar Turkije bent gereisd (CGVS, p. 6). Telkens keerde u terug zonder in het buitenland, bijv. in Italië, Griekenland of Turkije, om internationale bescherming te verzoeken (verklaring DVZ, vraag 22). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u jarenlang tot mei 2021 eerst in een textiel fabriek en later in een callcenter heeft gewerkt (CGVS, p. 4). Ook ging u wel eens een koffie drinken met uw partner in het centrum van Shkodër (CGVS, p. 19-20; CGVS partner, p. 7). Uw partner was ook nog aan het werk tot een maand voor jullie vertrek en verplaatste zich met een bedrijfswagen naar en van zijn werk (CGVS, p. 4-5). Dat uw partner sinds de uitspraak van de bloedwraak voorzorgsmaatregelen trof om zichzelf te beschermen – hij zorgde ervoor dat hij bijvoorbeeld niet alleen uitging (CGVS, p. 12) –, is bovendien geen overtuigende rechtvaardiging voor zijn onvoorzichtige houding ondanks zijn beweerde betrokkenheid in een bloedvete. Er kan immers niet worden ingezien hoe hij beschermd zou zijn voor een (moord)aanslag enkel en alleen door de aanwezigheid van een derde. Uw terugkeer naar Albanië na reizen in het buitenland zonder er om internationale bescherming te verzoeken en het feit dat jullie ondanks de bloedwraakdreiging waarbij de tegenpartij de wens zou geuit hebben om jullie te vernietigen zich klaarblijkelijk vrij konden bewegen in uw regio voor onbelangrijke zaken zoals het drinken van een koffie zijn houdingen die niet in overeenstemming te brengen zijn met (de ernst van) de door jullie beweerde vrees.

Dit blijkt tevens uit jullie gebrek aan informatie over de tegenpartij, nl. de familie Sh. (...), waarmee u in een bloedwraak verwickeld zou zitten. Zo wist u niet eens of Is. Sh. (...), de moordenaar van A. (...), en zijn familie nog steeds in Albanië verblijven of niet en of Isa heden al dan niet op vrije voeten is. Dat jullie dit niet wisten omdat jullie schrik hadden, binnen zaten en informatie enkel via dorpsgenoten ontvingen (CGVS, p. 10), is voor uw ontbrekende kennis geen overtuigende uitleg. Volgens uw verklaringen zat u immers, zoals aangehaald, niet binnen: u volgde middelbaar onderwijs en werkte nadien jarenlang (CGVS, p. 4), waardoor u in alle redelijkheid dus wel in staat had moeten zijn om u te informeren. Dat jullie weinig wisten omdat jullie de zaak zo snel mogelijk wilden vergeten en niet in hen geïnteresseerd zijn (CGVS, p. 10), komt gezien uw vrees – u benadrukte meermaals hoe groot jullie vrees was voor de familie Sh. (...) (CGVS, p. 4, p. 9 en p. 16) – vreemd over. Van iemand die beweert in een bloedvete geïnteresseerd te worden, kan nochtans verwacht worden dat hij zich grondig informeert over de verblijfplaats van zijn tegenstanders, quod non in casu. De loutere vaststelling dat u noch weet waar verschillende leden van de familie Sh. (...) zich bevinden, noch interesse hierin heeft, doet afbreuk aan uw beweerde vrees actueel in een bloedvete betrokken te zijn. Dit wordt bevestigd doordat uw partner, ofschoon jullie duidelijk aangaven dat hij ook betrokken was in de bloedwraakzaak (CGVS, p. 20), amper informatie over de familie Sh. (...) (CGVS, p. 20). Hij wist zelfs niet eens wie zich precies wou wreken – hij kon behalve de familienaam geen enkele naam van een persoon die zich wou wreken noemen – en wist maar heel vaag wat de oorzaak was van de bloedvete. Hij had ook geen enkel idee wie wie initieel vermoordde en wanneer. Dat het hem niet interesseerde zich diepgaand over de zaak te informeren en dat als hij zich hard zou verdiepen in de zaak dit zou willen zeggen dat hij mee wil doen in de bloedwraakzaak, overtuigt hoegenaamd niet. Volgens jullie verklaringen kwam hij immers ook in de problemen door de hele bloedwraak (CGVS partner, p. 6-9; p. 11) waardoor enige blijk van interesse van zijn kant verwacht kan worden.

Ook zijn jullie verklaringen over hoe uw familie zich beschermd in deze bloedwraakzaak niet aannemelijk. Zo stelde u enerzijds dat uw vader na de dood op H. (...), nl. in 2008, niet meer naar buiten

kwam (CGVS, p. 17) en anderzijds stelde uw partner, die op de Dienst Vreemdelingenzaken nog uw versie bevestigde – hij zei toen dat uw vader al sinds 2008 binnen zat en enkel uw moeder nog buiten komt – (CGVS-vragenlijst partner, vraag 3.5), tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat u hem verteld had dat uw vader sinds twee à drie jaar niet meer buiten komt; daarvoor kwam hij nooit alleen of 's nachts buiten (CGVS partner, p. 10). Bovendien had hij er geen enkel idee van hoe uw broer en zus zich beschermden tegen de bloedwraakdreiging (CGVS partner, p. 10). Redelijkerwijs kan verwacht worden dat, indien uw familie zich werkelijk in het kader van een bloedvete moest beschermen, uw partner hier coherente, duidelijke en precieze informatie over had, quod non in casu.

Tevens wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke betrokkenheid in een bloedvete ondermijnd door uw warrige en tegenstrijdige verklaringen betreffende de problemen die u en uw verloofde hadden in Albanië en de stappen die jullie ondernamen om deze problemen het hoofd te bieden.

Zo legden u en uw partner M. (...) incoherente verklaringen af over de beschadigingen aan zijn wagen. Zo stelde u dat n.a.v. het feit dat hij uw hand kwam vragen, de familie Sh. (...) drie keer de wagen van uw verloofde beschadigde en hij drie keer naar de politie ging om een aangifte te doen (CGVS, p. 18). Uw partner sprak tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens van drie keer dat de auto beschadigd werd, waarbij hij enkel de derde keer naar de politie ging om aangifte te doen (CGVS partner, p. 6; p. 12-13 en p. 17). Nochtans had hij het in zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken nog duidelijk over twee keren dat zijn auto werd beschadigd, waarvan hij enkel de tweede keer de politie contacteerde (CGVS-vragenlijst partner, vraag 3.5). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden ontkende hij dat hij dit eerder anders verklaard had en stelde hij dat de tolk dit niet goed vertaald had. Hij had gehoord dat tolken soms andere dingen vertalen dan de persoon zegt. Hij voegde hieraan toe dat hij deze fouten in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken al voor zijn onderhoud op het Commissariaat-generaal had vastgesteld, maar dat hij niet wist dat hij die fouten had moeten doorgeven (CGVS partner, p. 17-18). Deze uitleg is niet afdoende. Hij ondertekende immers het verslag van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord en aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd hem gevraagd of hij nog opmerkingen had over dit gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop hij repliceerde dat alles goed verlopen was en geen opmerkingen had (CGVS partner, p. 3).

Ook over het incident in Shkodër waarbij jullie bedreigd werden waren jullie niet eenduidig. Zo wist u niet hoeveel wagens betrokken waren bij het incident: u panikeerde en door uw wapenfobie kon u geen aantal noemen (CGVS, p. 19). Uw partner verklaarde hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er twee wagens naar jullie toe kwamen (CGVS-vragenlijst partner, vraag 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal meermaals bevestigde dat het om drie wagens ging (CGVS partner, p. 13 en p. 16-17). Hiermee geconfronteerd, repliceerde hij dat de tolk het verkeerde aantal had doorgegeven en hij niet de verantwoordelijkheid van de tolk op zich kan nemen (CGVS, p. 18). Hierboven is reeds gebleken dat deze uitleg niet aangenomen kan worden. Ook betreffende de bedreiging die toen geuit werd legde uw partner niet meteen coherente verklaringen af. Zo zei hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud tweemaal dat de belager in de wagen hem bedreigde naar aanleiding van de aangifte die hij had gedaan bij de politie. Meer werd er, voor zover hij zich kon herinneren, niet gezegd (CGVS partner, p. 7 en p. 16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had hij evenwel gesteld dat de belager hem gezegd had dat hij hem niet meer in Shtoj wilde zien (CGVS-vragenlijst partner, vraag 3.5).

Voorts is het opmerkelijk dat u de dreigbrief, die uw partner niet eens spontaan vermeldde, niet kon neerleggen. Dat u enerzijds eraan denkt om alle bewijsstukken die u in Albanië verzamelde omtrent de bloedwraak te laten authenticeren door een notaris (CGVS, p. 7), maar een rechtstreekse dreigbrief van de familie Sh. (...) vergat mee te nemen omdat de situatie waarin jullie zaten zo stressvol was en niet dacht aan het verzamelen van bewijzen (CGVS, p. 21), raakt kant nog wal. Volgens uw verklaringen ontvingen jullie de brief immers zo'n maand of twee voor jullie vertrek uit Albanië (CGVS, p. 21), in dezelfde periode dat jullie tevergeefs naar de politie trokken om vroegere ingediende klachten op te vragen om jullie relaas kracht bij te zetten (CGVS, p. 13). Dat uw partner uiteindelijk achteraf nog dreigberichten verkregen via WhatsApp kon neerleggen, doet hieraan geen afbreuk, aangezien deze door eenvoudig knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Overigens is het gelet op de straffen die op bloedwraakdreigementen staan en waarnaar hieronder nog verwezen wordt niet aannemelijk dat de tegenpartij schriftelijk via sms'en of via dreigbrieven expliciet te kennen zou geven over te willen gaan tot bloedwraak (CGVS, p. 21), aangezien uw belager zich hierdoor aan gerechtelijke vervolging kan blootstellen.

Jullie legden ook incoherente verklaringen af over jullie contact met een verzoeningscommissie. Dat uw partner enerzijds niet wist met wie concreet hij in een bloedwraak verwickeld zat (CGVS partner, p. 8), maar zijn vader wel naar de verzoeningscommissie stuurde om tot een oplossing te komen in de bloedwraak (CGVS partner, p. 9), is niet geloofwaardig. Er kan immers verwacht worden dat alvorens men naar een verzoeningscommissie gaat om tot een oplossing te komen, de hulpzoekende partij over enige informatie beschikt betreffende de bloedwraakzaak waarin hij/zij verwickeld zit en de personen die

hem belagen. Dat de verzoeningscommissie alle gegevens in de wereld bezit van alle bloedwraakzaken, zoals hij nog beweerde (CGVS partner, p. 9), is geen overtuigende verklaring voor zijn gebrek aan informatie. Uw partner was ook behoorlijk tegenstrijdig over hoe hij precies de verzoeningscommissie contacteerde. Hij stelde dat na de derde keer dat ze zijn wagen beschadigden én na het incident in de stad zijn vader alleen naar de verzoeningscommissie in Shkodër trok (CGVS partner, p. 12 en p. 17-18). Tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken had hij nochtans gesteld dat hij na het incident in de stad samen met zijn vader naar de verzoeningscommissie was gegaan (CGVS-vragenlijst partner, vraag 3.5).

Tot slot kunnen uw verklaringen over de houding van de politie in uw zaak helemaal niet overtuigen. U verklaarde dat jullie klacht indienden naar aanleiding van de aanrijding van uw zus door een lid van de familie Sh. (...). De politie zou hierna niets hebben ondernomen. Meer nog, toen u in 2021 een bewijsstuk wenste te verkrijgen van jullie aangifte, deden ze alsof er toen geen aangifte was geweest (CGVS, p. 16). Ook nadat uw partners wagen meerdere keren werd beschadigd dienden jullie één of meerdere keren klacht in (cf. supra). Ook in dit geval zou de politie niet ondernomen hebben, volgens u omdat de familie Sh. (...) invloed kan uitoefenen op de politie van Shkodër. Ook over deze klacht konden jullie geen bewijzen van de politie krijgen (CGVS, p. 18-19; CGVS partner, p. 6). Na de bedreiging ter hoogte van een café diende uw partner klacht in, maar ook dit had geen enkel resultaat, ofschoon het incident door de bewaking werd gefilmd en er getuigen waren. Op een gegeven moment liet de politie jullie zelfs niet meer binnen (CGVS, p. 19-21; CGVS partner, p. 7; p. 11-16). Ook uw partner bevestigde in het algemeen dat de politie niets doet (CGVS partner, p. 11). Jullie legden deze inactieve houding uit doordat de politie met de familie Sh. (...) samenwerkt (CGVS, p. 12; CGVS partner, p. 11). Dit kan evenwel niet overtuigen. Deze door jullie geschetste houding van de politie stemt immers niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporaryalbania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>). Hieruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Dit blijkt tevens uit het feit dat, in tegenstelling tot jullie beweringen over de banden tussen de Sh.'s (...) en de politie, Is. Sh. (...) als minderjarige voor de moord op A. D. (...) en Iz. Sh. (...) voor de beschieting van uw neven tot een jarenlange gevangenisstraf werden veroordeeld. Hieruit kan uiteraard geen beïnvloeding vanwege de Sh.'s (...) op de autoriteiten blijken (CGVS, p. 10; zie informatie CGVS). Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak

verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie daadwerkelijk in de bloedwraakzaak met de Sh.'s (...) worden gevisieerd en dat jullie hierdoor problemen hebben gekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, wordt niet getwijfeld. De feiten gepleegd door uw neef B. D. (...) en Is. Sh. (...), zoals gestaafd met nieuwsberichten en een juridisch document, staan ook niet ter discussie. Aan het pensioen van uw vader en zijn verleden als militair wordt evenmin getwijfeld. Betreffende het attest van de verzoeningscommissie van de Albanese vredesmissionarissen blijkt uit de beschikbare informatie dat er in het verleden veelvuldig werd gefraudeerd met bloedwraakattesten, onder meer met attesten afkomstig van uw verzoeningscommissie, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien zijn documenten slechts bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is.

Gelet op wat voorafgaat, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen aanvoeren dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure door de commissaris-generaal nu deze laatste niet overging tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek, en dat er dan ook geen aanleiding was om hun verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te verklaren, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Voorts dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen in het verzoekschrift poneren, de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen de commissaris-generaal niet belet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen en/of te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat de commissaris-generaal een versnelde procedure toepast (*Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116*). De argumentatie van verzoekende partijen wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.4.1. Verzoekende partijen stellen vervolgens dat ten onrechte geen bijzondere procedurele noden in aanmerking werden genomen bij de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Zij duiden op de moeilijke situatie in hun land van herkomst en stellen dat dit van invloed is op zowel hun fysisch als psychisch welzijn.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen niet verder komen dan blote beweringen, nu zij immers geheel nalaten enig medisch attest bij te brengen waaruit blijkt dat zij met fysieke en/of psychische problemen kampen. Bovendien concretiseren zij op geen enkele wijze aan welke fysieke en/of psychische problemen zij dan precies zouden lijden. Zij het bovendien onderstreept dat verzoekende partijen nooit eerder tijdens hun procedure internationale bescherming gewag maakten van het feit dat zij ten gevolge van fysieke en/of psychische problemen verhinderd zouden zijn een eenduidig en coherent asielrelaas te vertellen, zoals zij thans nochtans lijken te stellen. Integendeel, tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 juli 2021 verklaarden zij beiden uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van hun verhaal of hun deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratieve dossiers M. en E., stuk 8, 'deel DVZ', DVZ-vragenlijst "*bijzondere procedure noden*"). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal merkte tweede verzoekende partij slechts op zeer algemene wijze op dat de moeilijke situatie in Albanië "*een psychologische invloed*" had op hen en dat zij ook op fysiek vlak gezondheidsproblemen ondervonden, zonder enige verdere duiding (notities CGVS E., p. 8

en 17). Eerste verzoekende partij maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dan weer geen enkele melding van dergelijke fysieke en/of psychische problemen. Gelet op het voorgaande, meent de Raad dan ook dat in de bestreden beslissingen op goede gronden door de commissaris-generaal geoordeeld wordt dat er *in casu* geen elementen voorhanden zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partijen blijken die specifieke steunmaatregelen noodzakelijk maken en dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.6. De Raad wijst erop dat *in casu* in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen hun bewering in Albanië verwekt te zijn in een bloedvete niet aannemelijk maken en dit gelet op (i) hun houding, die niet in overeenstemming te brengen is met (de ernst van) de door hen beweerde vrees, (ii) hun gebrek aan informatie over de tegenpartij, nl. de familie Sh., (iii) hun onaannemelijke verklaringen over hoe hun familie zich beschermdde in deze bloedwraakzaak, en (iv) hun warrige en tegenstrijdige verklaringen betreffende de problemen die zij hadden in Albanië en de stappen die zij ondernamen om deze problemen het hoofd te bieden.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten aanbrengen die van aard zijn bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen ander licht werpen op de uitgebreide motivering in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat hun houding geenszins getuigt van een vrees om gedood te worden in het kader van een bloedwraak.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat tijdens eerdere reizen naar het buitenland geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend omdat tweede verzoekende partij het gevoel had dat de situatie in Albanië nog beheersbaar was middels het nemen van de maatregelen, onderstreept de Raad evenwel dat er in de bestreden beslissingen op wordt gewezen dat uit hun verklaringen en het neergelegde attest van de verzoeningscommissie blijkt dat de familie Sh. reeds jaren geleden hadden duidelijk gemaakt dat ze heel de familie van tweede verzoekende partij – ook vrouwen en kinderen – wensten te vernietigen, dat de dreiging in 2013 nog erger werd door hun klacht bij de politie naar aanleiding van het ongeval van de zus van tweede verzoekende partij en dat zij veel telefonische dreigementen ontvingen vanwege de familie Sh. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat tweede verzoekende partij in dergelijke omstandigheden na haar reis naar Italië van december 2018 tot januari 2019 en haar reis naar Turkije in april 2019, via Griekenland, zou terugkeren naar Albanië. Dat zij naliel in voormelde landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zonder meer terugkeerde naar Albanië, ondergraaft wel degelijk op ernstige wijze haar bewering reeds gedurende jaren geïndiceerd te worden in het kader van een bloedwraak.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissingen dat uit hun verklaringen tevens blijkt dat zij ondanks de bloedwraakdreiging waarbij de tegenpartij de wens zou geuit hebben om hen te vernietigen zich klaarblijkelijk vrij konden bewegen in hun regio om te gaan werken en voor onbelangrijke zaken zoals het drinken van koffie, hetgeen evenmin een houding betreft die verwacht kan worden van personen verwickeld in een bloedwraak, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van eerdere verklaringen en het uiten van niet overtuigende vergoelijkingsen. Waar zij duiden op de door hen genomen voorzorgsmaatregelen en stellen dat het risico op problemen wel degelijk verkleint wanneer men niet alleen is, meent de Raad evenwel dat verwerende partij hierover terecht opmerkt dat niet ingezien kan worden hoe men beschermd zou zijn voor een (moord)aanval enkel en alleen door de aanwezigheid van een derde. Dat de bloedwreker louter door de aanwezigheid van een derde persoon zou afzien van zijn moordpoging omdat er enerzijds een risico bestaat dat deze derde ook getroffen wordt en anderzijds deze derde ook als getuige zou kunnen optreden, zoals verzoekende partijen lijken aan te voeren in hun verzoekschrift, betreffen loutere veronderstellingen vanwege verzoekende partijen die nergens op zijn gebaseerd en bovendien weinig ernstig zijn binnen de context van een bloedwraak. Dat zij naar hun werk bleven gaan ondanks het risico vermoord te worden in het kader van een bloedwraak en bovendien ook hun huis verlieten voor onbelangrijke zaken zoals het drinken van een koffie, valt geheel niet te verenigen met de door hen beweerde vrees.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partijen met het louter benadrukken van de informatie die zij wel konden verstrekken over de familie Sh. geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissingen vastgestelde lacunes in hun kennis over deze familie. In de bestreden beslissingen wordt meer bepaald gewezen op volgende onwetendheden in hoofde van verzoekende partijen: *“Dit blijkt tevens uit jullie gebrek aan informatie over de tegenpartij, nl. de familie Sh. (...), waarmee u in een bloedwraak verwickeld zou zitten. Zo wist u niet eens of Is. Sh. (...), de moordenaar van A. (...), en zijn familie nog steeds in Albanië verblijven of niet en of Isa heden al dan niet op vrije voeten is. Dat jullie dit niet wisten omdat jullie schrik hadden, binnen zaten en informatie enkel via dorpsgenoten ontvingen (CGVS, p. 10), is voor uw ontbrekende kennis geen overtuigende uitleg. Volgens uw verklaringen zat u immers, zoals aangehaald, niet binnen: u volgde middelbaar onderwijs en werkte nadien jarenlang (CGVS, p. 4), waardoor u in alle redelijkheid dus wel in staat had moeten zijn om u te informeren. Dat jullie weinig wisten omdat jullie de zaak zo snel mogelijk wilden vergeten en niet in hen geïnteresseerd zijn (CGVS, p. 10), komt gezien uw vrees – u benadrukte meermaals hoe groot jullie vrees was voor de familie Sh. (...) (CGVS, p. 4, p. 9 en p. 16) – vreemd over. Van iemand die beweert in een bloedvete geïndiceerd te worden, kan nochtans verwacht worden dat hij zich grondig informeert over de verblijfplaats van zijn tegenstanders, quod non in casu. De loutere vaststelling dat u noch weet waar verschillende leden van de familie Sh. (...) zich bevinden, noch interesse hierin heeft, doet afbreuk aan uw beweerde vrees actueel in een bloedvete betrokken te zijn. Dit wordt bevestigd doordat uw partner, ofschoon jullie duidelijk aangaven dat hij ook betrokken was in de bloedwraakzaak (CGVS, p. 20), amper informatie over de familie Sh. (...). Hij wist zelfs niet eens wie zich precies wou wreken – hij kon behalve de familienaam geen enkele naam van een persoon die zich wou wreken noemen – en wist maar heel vaag wat de oorzaak was van de bloedvete. Hij had ook geen enkel idee wie wie initieel vermoordde en wanneer. Dat het hem niet interesseerde zich diepgaand over de zaak te informeren en dat als hij zich hard zou verdiepen in de zaak dit zou willen zeggen dat hij mee wil doen in de bloedwraakzaak, overtuigt hoegenaamd niet. Volgens jullie verklaringen kwam hij immers ook in de problemen door de hele bloedwraak (CGVS partner, p. 6-9; p. 11) waardoor enige blijk van interesse van zijn kant verwacht kan worden.”* Dat verzoekende partijen niet op de hoogte zijn van dergelijke belangrijke informatie over

de personen waarvoor zij stellen te vrezen en waardoor zij problemen zouden hebben gekend, en bovendien aangeven hierin niet geïnteresseerd te zijn, ondermijnt verder de door hen beweerde betrokkenheid in een bloedwraak met deze familie.

2.2.9. Wat betreft het verweer van verzoekende partijen inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat ook de verklaringen van verzoekende partijen over hoe hun familie zich beschermde in deze bloedwraakzaak niet aannemelijk zijn, bemerkt de Raad vooreerst dat zij met de loutere uitleg dat zij beiden aangaven dat de situatie voor de vader van tweede verzoekende partij reeds sinds 2008 ernstig was en dat hij niet meer 'normaal' buitenkwam sedert 2008 geenszins afbreuk doen aan de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistentie tussen enerzijds de verklaring van tweede verzoekende partij dat haar vader na de dood op H. in 2008 niet meer naar buiten kwam en anderzijds de verklaring van eerste verzoekende partij – die op de Dienst Vreemdelingenzaken nog de versie van tweede verzoekende partij bevestigde – tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar partner haar verteld had dat haar vader sinds twee à drie jaar niet meer buitenkomt en dat hij daarvoor nooit alleen of 's nachts buitenkwam. Aangezien door tweede verzoekende partij, alsook in eerste instantie door eerste verzoekende partij, duidelijk werd aangegeven dat haar vader sinds 2008 nooit meer buitenkwam (notities CGVS E., p. 17), terwijl eerste verzoekende partij later dan weer stelt dat hij aanvankelijk wel degelijk nog buitenkwam doch steeds onder begeleiding en enkel overdag, zijn hun verklaringen in dit verband wel degelijk inconsistent.

Verder meent de Raad dat hun uitleg dat eerste verzoekende partij niet samenwoonde met de broer en zus van tweede verzoekende partij en geen contact met hen had allerm minst kan volstaan om te verklaren waarom zij niet weet hoe de broer en zus van haar partner zich beschermden tegen de bloedwraakdreiging. In de bestreden beslissingen wordt immers de terechte en pertinente opmerking gemaakt dat, indien de familie van tweede verzoekende partij zich werkelijk in het kader van een bloedvete moest beschermen, redelijkerwijs verwacht kan worden dat eerste verzoekende partij hierover coherente, duidelijke en precieze informatie zou hebben. Dit geldt bovendien des te meer nu zij zelf omwille van haar relatie met tweede verzoekende partij ook gevisieerd zou worden bij de bloedwraak en in dit verband problemen zou hebben gekend.

2.2.10. Voorst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er evenmin in slagen de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de problemen die zij hadden in Albanië en de stappen die zij ondernamen om deze problemen het hoofd te bieden *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

Waar verzoekende partijen inzake de vastgestelde incoherenties in hun verklaringen over de beschadigingen aan de wagen van eerste verzoekende partij lijken voor te houden dat ook eerste verzoekende partij verklaarde dat zij bij de drie beschadigingen telkens aangifte ging doen en desbetreffend haar verklaringen citeren zoals genoteerd op pagina 6 en 13 van haar persoonlijk onderhoud, stelt de Raad evenwel vast dat hun betoog gebaseerd is op een verkeerde lezing van desbetreffende passages en dat eerste verzoekende partij er geenszins aangaf dat zij telkens dat haar auto beschadigd werd aangifte ging doen. Zij stelde weliswaar dat zij bij iedere beschadiging de politie erbij haalde, doch zou zij pas de derde keer, toen haar auto zodanig beschadigd was, aangifte hebben gedaan (notities CGVS M., p. 6). Tijdens deze (enige) aangifte, naar aanleiding van de derde keer dat haar wagen beschadigd werd, zou zij ook melding hebben gemaakt van de eerdere beschadigingen (notities CGVS M., p. 13). Deze verklaringen zijn dan ook wel degelijk duidelijk tegenstrijdig met de verklaringen van tweede verzoekende partij, die immers beweerde dat haar partner drie keer aangifte ging doen en uitdrukkelijk bevestigde dat haar partner ook reeds na de eerste beschadiging onmiddellijk naar de politie ging (notities CGVS E., p. 18).

Verder kunnen verzoekende partijen geenszins volstaan met de loutere opmerking dat er een vergissing gebeurde bij de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de vaststelling te verklaren dat eerste verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken het had over twee keren dat haar auto werd beschadigd, waarvan zij enkel de tweede keer de politie contacteerde. Immers, zoals ook reeds bemerkt wordt in de bestreden beslissingen, ondertekende eerste verzoekende partij het verslag van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord nadat het aan haar werd voorgelezen in het Albanees (administratief dossier M., stuk 8, 'deel DVZ', vragenlijst CGVS) en stelde zij bovendien toen haar bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het goed verlopen was en dat zij geen opmerkingen had (notities CGVS M., p. 3). De *post-factum* bewering dat er een vergissing zou zijn gebeurd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan dan ook in geen geval overtuigen.

Voorts is de Raad van oordeel dat verwerende partij eveneens dient te worden bijgetreden in de motivering dat het opmerkelijk is dat tweede verzoekende partij de dreigbrief waarvan zij gewag maakt, en die eerste verzoekende partij overigens niet eens spontaan vermeldde, niet kon neerleggen. In de bestreden beslissingen overweegt verwerende partij dienaangaande terecht als volgt: *“Voorts is het opmerkelijk dat u de dreigbrief, die uw partner niet eens spontaan vermeldde, niet kon neerleggen. Dat u enerzijds eraan denkt om alle bewijsstukken die u in Albanië verzamelde omtrent de bloedwraak te laten authenticeren door een notaris (CGVS, p. 7), maar een rechtstreekse dreigbrief van de familie Sh. (...) vergat mee te nemen omdat de situatie waarin jullie zaten zo stressvol was en niet dacht aan het verzamelen van bewijzen (CGVS, p. 21), raakt kant nog wal. Volgens uw verklaringen ontvingen jullie de brief immers zo'n maand of twee voor jullie vertrek uit Albanië (CGVS, p. 21), in dezelfde periode dat jullie tevergeefs naar de politie trokken om vroegere ingediende klachten op te vragen om jullie relaas kracht bij te zetten (CGVS, p. 13). Dat uw partner uiteindelijk achteraf nog dreigberichten verkregen via WhatsApp kon neerleggen, doet hieraan geen afbreuk, aangezien deze door eenvoudig knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden.”*

Bovendien wordt inzake de manier waarop zij stellen bedreigd te zijn geweest door de familie Sh. tevens door verwerende partij op het volgende gewezen: *“Overigens is het gelet op de straffen die op bloedwraakdreigementen staan en waarnaar hieronder nog verwezen wordt niet aannemelijk dat de tegenpartij schriftelijk via sms'en of via dreigbrieven expliciet te kennen zou geven over te willen gaan tot bloedwraak (CGVS, p. 21), aangezien uw belager zich hierdoor aan gerechtelijke vervolging kan blootstellen.”*

Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met bovenstaande motieven, doch komen zij desbetreffend niet verder tot het louter tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die hierop een ander licht werpen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

Evenmin slagen verzoekende partijen erin een afdoende verklaring te bieden voor hun incoherente verklaringen over hun contact met een verzoeningscommissie. De Raad duidt erop dat verwerende partij er in dit verband op wijst dat het niet geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij enerzijds niet wist met wie concreet zij in een bloedwraak verwickeld zat, doch anderzijds wel haar vader naar de verzoeningscommissie zou hebben gestuurd om tot een oplossing te komen in de bloedwraak. De commissaris-generaal stelt dienaangaande terecht dat verwacht kan worden dat alvorens men naar een verzoeningscommissie gaat om tot een oplossing te komen, de hulpzoekende partij over enige informatie beschikt betreffende de bloedwraakzaak waarin hij/zij verwickeld zit en de personen die hem belagen. Dat het zou volstaan dat zij de familienaam wist, zoals verzoekende partijen opperen, is dan ook geenszins ernstig. In alle redelijkheid kan wel degelijk van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij minstens zou kunnen aangeven met wie zij concreet in een bloedwraak verwickeld zit.

Verder meent de Raad dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar het tijdsverloop sinds de feiten teneinde de verschillende tegenstrijdigheden in hun verklaringen te vergoelijken. Immers dient benadrukt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van hun asielaas en geenszins details betreffen. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij hierover zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kunnen uitbrengen. Het tijdsverloop sinds de feiten kan dan ook geen verklaring vormen voor de flagrante tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de beschadigingen aan de wagen van eerste verzoekende partij, over het incident in Shkodër waarbij zij bedreigd werden en over de vraag of eerste verzoekende partij haar vader al dan niet vergezelde toen deze naar de verzoeningscommissie ging.

Wat ten slotte de motivering in de bestreden beslissingen betreft dat de door hen geschetste houding van de politie niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen ook desbetreffend geen concrete elementen aanbrengen die hieraan afbreuk kunnen doen. Waar verzoekende partijen opwerpen dat ook verwerende partij zelf aangeeft dat er zich nog steeds problemen stellen voor het bekomen van een effectieve bescherming en op het vlak van corruptie, wijst de Raad er evenwel op dat op basis van de informatie bijgebracht door verwerende partij, met name de COI-focus inzake de algemene situatie in Albanië d.d. 15 juni 2020 en de COI-focus inzake het fenomeen bloedwraak in Albanië d.d. 29 juni 2017, niettemin geconcludeerd kan worden dat, ofschoon er op bepaalde vlakken nog hervormingen nodig zijn en er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, in het algemeen gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen, dat de Albanese overheid ook wat betreft het bloedwraakfenomeen bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete en dienaangaande de

afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen heeft getroffen en dat ook wat betreft corruptie de nodige stappen werden/worden gezet, en dat er voorts verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekende partijen menen in hun verzoekschrift weliswaar dat deze informatie gedateerd is, doch dient te worden vastgesteld dat zij geheel nalaten andersluidende informatie bij te brengen waaruit blijkt dat voormelde informatie niet (langer) correct is. Op grond van voormelde informatie komt het dan ook wel degelijk ongeloofwaardig over dat de politie niets zou hebben ondernomen toen zij klacht neerlegden naar aanleiding van de problemen die zij ondervonden omwille van de bloedwraak. Bovendien wordt in dit verband door verwerende partij nog de pertinente opmerking gedaan dat ondanks hun beweringen over de banden tussen de familie Sh. en de politie, Is. Sh. blijkbaar niettemin als minderjarige voor de moord op A. D. en Iz. Sh. voor de beschieting van de neven van tweede verzoekende partij tot een jarenlange gevangenisstraf werden veroordeeld. De door verzoekende partijen beweerde invloed van de familie Sh. op de Albanese autoriteiten dient dan ook danig te worden gerelativeerd. Zij het ten slotte nog opgemerkt dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij enige poging hebben ondernomen om de wijze waarop zij behandeld werden door de politie aan te klagen bij hogere instanties, hetgeen in het licht van voormelde informatie waaruit blijkt dat er dienaangaande in Albanië verschillende stappen kunnen worden ondernomen, evenmin aannemelijk overkomt.

2.2.11. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, blijven steken in loutere vergoelijkingsen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.12. Verder duidt de Raad er nog op dat inzake de door tweede verzoekende partij bijgebrachte documenten terecht het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissingen: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, wordt niet getwijfeld. De feiten gepleegd door uw neef B. D. (...) en Is. Sh. (...), zoals gestaafd met nieuwsberichten en een juridisch document, staan ook niet ter discussie. Aan het pensioen van uw vader en zijn verleden als militair wordt evenmin getwijfeld. Betreffende het attest van de verzoeningscommissie van de Albanese vredesmissionarissen blijkt uit de beschikbare informatie dat er in het verleden veelvuldig werd gefraudeerd met bloedwraakattesten, onder meer met attesten afkomstig van uw verzoeningscommissie, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien zijn documenten slechts bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is.”* Omtrent de door eerste verzoekende partij bijgebrachte documenten wordt in de ten aanzien van haar genomen beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, wordt niet getwijfeld. Uit het door u neergelegde verzekeringsattest, voor zover er geloof kan worden gehecht aan de beschadiging van uw wagen – om bewijskrachtig te zijn, moeten documenten immers kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is –, kunnen de effectieve omstandigheden van de beschadiging van uw wagen niet objectief vastgesteld worden. De dreigberichten werden hierboven reeds besproken.”*

Verzoekende partijen beperken zich dienaangaande tot het betoog dat verwerende partij niet zonder meer een document waarvan de authenticiteit notarieel bevestigd werd opzij kan schuiven en kan verwijzen naar het feit dat in het verleden valse attesten werden afgeleverd door de verzoeningscommissie, temeer nu verwerende partij zelf duidt op de vele initiatieven die in Albanië werden genomen ter bestrijding van corruptie, doch de Raad treedt verwerende partij bij in haar conclusie dat aan het bijgebrachte attest geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Immers, het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoeningscommissie van de Albanese vredesmissionarissen in het verleden reeds valse attesten heeft uitgereikt, zoals blijkt uit voormelde COI-focus inzake het fenomeen bloedwraak in Albanië d.d. 29 juni 2017 (zie p. 43), de betrouwbaarheid van attesten afkomstig van deze verzoeningscommissie danig onderuithaalt. Dat sindsdien door de Albanese autoriteiten nog verschillende stappen werden ondernomen in de strijd tegen corruptie, volstaat geenszins om aan te tonen dat deze verzoeningscommissie thans wel betrouwbaar is. Dit geldt des te meer nu, zoals ook erkend in de bestreden beslissingen, corruptie in Albanië niettemin nog steeds een pijnpunt blijft. Het louter gegeven dat de authenticiteit van het attest notarieel bevestigd

werd, doet hieraan geen enkele afbreuk, nu immers op zich niet betwist wordt dat het attest afkomstig is van de verzoeningscommissie.

2.2.13. Waar verzoekende partijen ten slotte niet akkoord lijken te gaan met het feit dat in de beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij louter verwezen wordt naar de beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, nu eerste verzoekende partij immers ook eigen problemen heeft gekend in het kader van de bloedwraak, duidt de Raad er evenwel op dat deze problemen, *i.e.* de beschadigingen aan haar wagen, het incident in februari of maart 2021 in het centrum van Shkodër en de dreigtelefoons en berichten, uitgebreid worden besproken in de beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij. Hieruit blijkt duidelijk dat tevens rekening gehouden werd met de eigen problemen die door eerste verzoekende partij werden aangehaald. Verwerende partij kon dan ook wel degelijk dienstig verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij teneinde ook in hoofde van eerste verzoekende partij te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek.

2.2.14. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M., stukken 6 en 7; administratief dossier E., stukken 6 en 7), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 maart 2022 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT